

I.

В осени, після другої Пречистої, в чималому селі Пестеринцях, вечірньою добою, сидів отець Федір Чепурновський на канапі в своїй світлиці. На другім кінці канапи сидів близький сусіда його, отець Мойсей. Було вже пізенько. Сімя о. Федора, повечерявши з гостем, розійшлася по хатах відпочивати. О. Федір зостався з гостем побалакати, як бував між близькими сусідами.

Не були вони товариші по школі, але всі знали, що о. Федір з о. Мойсеем живуть душа в душу, дуже часто їздять один до одного й як зійдуться, то не швидко розійдуться.

О. Федір був веселий, реготун. Не один повіт знав о. Федора: його знала навіть вся губернія. Хто не пам'ятав його круглого, повного, червоного лиця, його углих, великих, сірих, веселих очей! Які-ж то були веселі очі! Самі реготались навіть тоді, як о. Федір жукрився, або сумував.

Його повні, червоні уста, здається, були зрадці складені за-для сміху. Вони стулялись тільки тоді хлиба, як у сонного о. Федора злинались очі. А то все було меж червонимиб гуами пблщить два рядки бі-